

**Πῶς βίωνε ὁ Ἅγιος Πορφύριος
τόν πόνο Τοῦ Χριστοῦ**

«περίλυπός ἐστιν ἡ ψυχὴ μου ἕως θανάτου· μείνατε ὧδε καὶ γρηγορεῖτε μετ' ἐμοῦ»

Ἡ αγωνιώδης προσευχὴ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ στον Κήπο τῆς Γεθσημανῆ, συνεχίζεται μέχρι καὶ στις μέρες μας, τὴν συνεχίζει ἡ Εκκλησία μας, οἱ Ἅγιοί τῆς. Ὁ Ἅγιος Πορφύριος ἀγαπούσε πολὺ αὐτὴ τὴν προσευχή, ζούσε με αὐτὴ καὶ μας τὴν ἀφήσε ὡς παρακαταθήκη γιὰ τὴ σωτηρία ὅλου τοῦ κόσμου. Ἀπὸ τὴν παιδικὴ τοῦ ηλικία εἶχε μιὰ ἐπιθυμία, μιὰ εὐχή. Ἦθελε νὰ πονᾷ ὅπως ὁ Χριστὸς καὶ νὰ κουβαλᾷ πάνω του τὸν πόνο ὅλου τοῦ κόσμου. Δὲν ἀπῆλαυσε τίποτα ἀπὸ τὰ ἐγκόσμια καὶ ἀφήσε ἀπὸ πολὺ νωρὶς τὰ πάντα στα χέρια τοῦ Θεοῦ. Δὲν ἤθελε νὰ φαίνεται ποτέ κάτι δικό του, γιὰ νὰ μὴν φαίνεται ἡ προσπάθειά του. Συνεχῶς ἓνα πράγμα τὸν βασάνιζε καὶ ἔλεγε: “Βλέπω πόσο πολὺ μ’ ἀγαπάει ὁ Θεὸς καὶ ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ τὸν ἀγαπήσω ὅσο κι Ἀυτὸς”.

Ἔτσι ὁ Ἅγιος Πορφύριος πορεύθηκε μέχρι τὸ τέλος τῆς ζωῆς του μαζεύοντας τὸν πόνο ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Ἐπιζητούσε τὸν πόνο καὶ τὸ κορμὶ του υπέφερε καὶ υπέμενε ἀμέτρητες ἀρρώστιες. Ἦθελε ὁ ἴδιος νὰ εἶναι τὸ χωνευτήρι τοῦ πόνου ὅλου τοῦ κόσμου. Προσπαθούσε γιὰ τὴ σωτηρία ὅλων. Ἦθελε “πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἔλθειν”.

Αὐτὸ μου ἐμφύτευσε καὶ ἐμένα, νὰ ενδιαφέρομαι νὰ σωθεῖ ὅλος ὁ κόσμος. Ὅμως ὅταν προσπαθεῖς γι’ αὐτὸ πολλές φορές γίνεσαι παρεξηγήσιμος, ἀκόμα καὶ ἀπὸ τοὺς κοντινοὺς σου ἀνθρώπους. Ὅπως ὁ ναυαγοσώστης ποὺ θέλει νὰ σώσει τὸν κολυμβητὴ ποὺ πνίγεται, ἀλλὰ, ἀν δὲν γνωρίζει καλὴ κολύμβηση καὶ γραπωθεῖ πάνω του ὁ κολυμβητὴς πνίγονται καὶ οἱ δύο μαζί. Αὐτὸ συμβαίνει καὶ σήμερα. Οἱ ἀνθρώποι βυθίζονται στὴν δίνη τῶν προβλημάτων τους καὶ ἀρπάζουν καὶ ἄλλους στὸν βυθό. Γι’ αὐτὸ λένε οἱ Ἁγιορεῖτες πατέρες: “Ὅταν κινδυνεύει κάποιος, μὴν του δίνεις τὸ χέρι σου ἀλλὰ τὸ μπαστούνι σου”.

Τὸν κόσμο σήμερα κυβερνά ὁ κοσμοκράτωρ διάβολος καὶ οἱ ἀνθρώποι εἶναι σε ἀπόγνωση καὶ δὲν τὸ γνωρίζουν. Τὸ γνωρίζει ὅμως ὁ Θεός, οἱ Ἅγιοι, ἡ Κυρία Θεοτόκος. Οἱ Ἅγιοι ἀπὸ αὐτὴ τὴ ζωὴ εἶχαν τὴ θεία τρέλα. Οἱ Ἅγιοι ἀντιλήφθηκαν ὅτι ὁ Πατέρας

έστειλε τον Μονογενή του Υιό, όχι μόνο να προσεύχεται για μας, αλλά να μας κάνει παρέα, να συνφάγει μαζί μας, να μας αγγίξει και να Τον αγγίξουμε και να θεραπευθούμε. Αυτή τη θεία τρέλα και θεία Χάρη είχε και ο Άγιος Πορφύριος. Άλλοτε άγγιζε τον κόσμο και άλλοτε τον άγγιζαν και θεραπεύονταν. Όμως ο πόνος ήταν αυτός που κυριαρχούσε, ήταν ένα αίσθημα μόνιμο για τον ίδιο.

Κάποιοι νομίζουν ότι όταν οι Άγιοι αφήνουν την Χάρη τους, αφήνουν θαυμαστές ιδιότητες και χαρίσματα. Αυτό που αφήνουν κυρίως είναι ο πόνος. Ένας σταυρός μαρτυρίου, ένα φορτίο. Αυτό άφησε και ο Άγιος Πορφύριος. Η ευλογία του είναι το μεγαλύτερο φορτίο.

Ο Άγιος Πορφύριος συγκινούνταν πάρα πολύ όταν έβλεπε την εικόνα του Χριστού στην Γεθσημανή. Ζούσε με αυτόν τον τρόπο προσευχόμενος σε όλη του τη ζωή. Με αυτές τις στιγμές. Ζούσε το πάθος του Χριστού σε όλη του τη ζωή. Βίωνε τις στιγμές που Χριστός πόνεσε περισσότερο από κάθε άλλη φορά για τον άνθρωπο. Συνέπασχε γιατί γνώριζε ότι ο Χριστός πονούσε όταν έβλεπε ότι ενώ θα δώσει και το αίμα Του δεν θα σωθούν όλοι οι άνθρωποι. Και ο Άγιος Πορφύριος πάντα αγαπούσε αυτή τη στιγμή του Χριστού και ήθελε από μικρό παιδί να αισθανθεί το βαρύ φορτίο, τον μεγάλο πόνο του Χριστού.

“τότε λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· περίλυπός ἐστιν ἡ ψυχὴ μου ἕως θανάτου· μείνατε ὧδε καὶ γρηγορεῖτε μετ’ ἐμοῦ. καὶ προελθὼν μικρὸν ἔπεσεν ἐπὶ πρόσωπον αὐτοῦ προσευχόμενος καὶ λέγων· πάτερ μου, εἰ δυνατόν ἐστι, παρελθέτω ἀπ’ ἐμοῦ τὸ ποτήριον τοῦτο· πλην οὐχ ὡς ἐγὼ θέλω, ἀλλ’ ὡς σύ.”(Ματθ. 26,38-39)

Ένας λόγος που πήγε στην πολυκλινική Αθηνών παραμονή του πολέμου του το 1940, ήταν για να ζει δίπλα στον πόνο των ανθρώπων.

“ περὶ δὲ τὴν ἐνάτην ὥραν ἀνεβόησεν ὁ Ἰησοῦς φωνῇ μεγάλη λέγων· ἡλί ἡλί, λαμᾶ σαβαχθανί; τοῦτ’ ἔστι, θεέ μου θεέ μου, ἵνατί με ἐγκατέλιπες;” (Ματθ. 27,46)

Ο γέροντας Πορφύριος μου διηγήθηκε όταν διάβαζε την Μεγάλη Πέμπτη στην Πολυκλινική Αθηνών τα δώδεκα Ευαγγέλια, όταν έφτασε στο σημείο που ο Χριστός κρεμάμενος επί ξύλου αναφωνεί “ἡλί ἡλί, λαμᾶ σαβαχθανί”, εκείνη τη στιγμή ο θεός του έδειξε

φανερά την Σταύρωση και πώς ήταν ο Χριστός επάνω στον Σταυρό κι έλεγε "Θεέ μου Θεέ μου, ίνατί με έγκατέλιπες". Εκεί ο Άγιος Πορφύριος σταμάτησε. Μου είπε: "Δεν είχα την δύναμη να συνεχίσω, έτρεξα γρήγορα προς το Ιερό, έριξα λίγο νεράκι στο πρόσωπό μου, συνήλθα και είπα στον κόσμο "Συγχωρέστε με παραφέρθηκα", αλλά τί να δω. Όλοι έκλαιγαν από κάτω. Και το ξαναείπα το Ευαγγέλιο, αλλά με χαρά. Στο τέλος της ακολουθίας μου είπανε: "-Τί ήταν γέροντα αυτά που μας έκανες; Μας έκανες όλους να κλαίμε".

Βίωνε ο Άγιος Πορφύριος το πάθος του Χριστού σε όλη του ζωή. Και μου έλεγε: " Θόδωρε δεν υπάρχει μεγαλύτερη προσευχή από το να λες το "Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησόν με" και να είσαι γονατιστός μπροστά στον Εσταυρωμένο."

Έφυγε από αυτήν την ζωή με την Αρχιερατική Προσευχή του Ιησού και σε όλη του τη ζωή βίωνε αυτή την ενότητα του Τριαδικού Θεού, την ένωση του Πατέρα με τον Υιό. Ο ίδιος προσπαθούσε συνεχώς να είναι ενωμένος με τον Τριαδικό Θεό με τον Χριστό και κατ' επέκταση αγωνιζόταν να μας μύσει σε αυτήν την ενότητα του Τριαδικου Θεού λέγοντας πάντα: "Σας θέλω να είστε όλοι ένα". Πάντα αγωνιζόταν για την ενότητα της Εκκλησίας, όλου του κόσμου. Όμως αυτό ήταν επίπονο διότι οι άνθρωποι δεν μπορούν να ενωθούν με τον Θεό. Ήταν ο πόνος και το δράμα του Αγίου Πορφυρίου. Βίωνε τον πόνο του Τριαδικού Θεού, που ενώ ήρθε και σταυρώθηκε ο Χριστός κάτω στη γη για να μας ενώσει με τον Πατέρα του, 2000 χρόνια οι άνθρωποι δεν κατάφεραν αυτό το μεγαλείο της ενότητος του Τριαδικού Θεού. Αυτός είναι ο μεγαλύτερος πόνος του Χριστού που βίωσε και βιώνει και ο μεγαλύτερος πόνος των Αγίων, όπως και του Αγίου Πορφυρίου. Άφησε σε εμάς τα παιδιά του αυτή την κληρονομία της Αρχιερατικής Προσευχής, το "Ίνα Ώσιν Εν". Όμως μπορεί με τη Χάρη του να βιώνουμε έστω στο ελάχιστο την αγάπη και αυτή την ενότητα με τον Θεό, συγχρόνως όμως βιώνουμε και τον πόνο των ανθρώπων που δεν καταφέρνουν αυτή την ενότητα, διότι η ενότητα αυτή προϋποθέτει να γίνει πρώτα η σταύρωση εκούσια. Τα τελευταία χρόνια ζήσαμε χρόνια ευμάρειας καλοπέρασης. Αποξενωθήκαμε ο ένας από τον άλλο. Πιστεύουμε ότι ζούμε τον παράδεισο στη γη. Τα τελευταία χρόνια και τις τελευταίες

ημέρες βιώνουμε μια σπάνια και μοναδική οικονομική κρίση σε παγκόσμιο επίπεδο, πολύ δε περισσότερο στην Ελλάδα.

Ποτέ οι Έλληνες δεν ήταν τόσο κοντά τα τελευταία χρόνια ο ένας στον άλλο και όσο θα βαθαίνει η κρίση θα ερχόμαστε όλο και πιο κοντά. Τελικά πιστεύω ότι μπορεί να εξελιχθεί αυτή η κρίση σε μια μεγάλη ευλογία Του Θεού και να είναι το έλεος Του Θεού για το γένος των Ελλήνων και των ρωμηών και η Αρχιερατική Προσευχή που έκανε λίγο πριν φύγει από αυτόν τον κόσμο ο Άγιος Πορφύριος, να φανεί στην πορεία τόσο προφητική, αληθινή και ουσιαστική. Το Άγιο Πνεύμα προσεύχονταν μέσα του το τελευταίο βράδυ του για τη σωτηρία των Ελλήνων, των ρωμηών αλλά και όλου του κόσμου. Αυτό που βίωνε εκείνο το βράδυ ο Άγιος Πορφύριος, το βίωνε και σε όλη του τη ζωή.

Έτσι ζούσε ο Άγιος Πορφύριος. Όπως ο Χριστός λίγο πριν εισέλθει στην κοιλάδα των κέδρων και στον κήπο της Γεσθημανή και βίωνε τον πόνο και το πάθος του Χριστού και λίγο πριν πετάξει η ψυχή του στον αγαπημένο του Χριστό βίωσε και την εγκατάλειψη. Ο Άγιος Πορφύριος έτσι έφυγε από αυτή τη ζωή. Με τον ίδιο τον πόνο του Χριστού και τον πόνο ότι ήταν εγκαταλελειμμένος από τους πάντες. Ο Άγιος Πορφύριος ακόμη και σήμερα λίγους μήνες μετά την αγιοκατάταξή του, μαζεύει τις πληγές, τον πόνο, τις συκοφαντίες, τις λοιδορίες, τα ψεύδη των ανθρώπων που ενώ τον αποκαλούν Άγιο, δεν τον τιμούν ως Άγιο, δηλαδή δεν τον μιμούμαστε. Όπως και εν τη ζωή έτσι και μετά θάνατον οι άνθρωποι συνεχίζουν να ταπεινώνουν τον Άγιο Πορφύριο. Είναι σίγουρο ότι και ο ίδιος αυτό ήθελε, ως απόλυτα ταπεινός που ήταν αλλά και είναι. Η σκήτη του, τα μικρά Καυσοκαλύβια, πορεύονται ταπεινά, όπως ήταν ο ίδιος. Καμία τιμή και δόξα δεν ήθελε ακόμη και μετά τον θάνατό του. Είχε φροντίσει ακόμη και τα λείψανά του να εξαφανιστούν μετά την ανακομιδή, έτσι οι άνθρωποι να τιμούν μόνο τον Χριστό και όχι τον ίδιο. Να πονούν μόνο για τον Χριστό που μίσησε τη δόξα αυτού του κόσμου και να μισούν την αμαρτία που μας χωρίζει από Εκείνον. Το Άγιο Πνεύμα που μας άφησε μετά την Πεντηκοστή είναι τόσο ευαίσθητο που ο Απόστολο Παύλος μας είπε: “καὶ μὴ λυπεῖτε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον τοῦ Θεοῦ, ἐν ᾧ ἐσφραγίσθητε εἰς ἡμέραν ἀπολυτρώσεως” (Εφ. 4,30). Πόσο λυπούμε τον θεό με τις

αμαρτίες μας.

“Πάτερ ἅγιε, τήρησον αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου οὓς δέδωκάς μοι, ἵνα ὥσιν ἐν καθῶς ἡμεῖς” (Ιω.ιζ-11)

Εὐχομαι ὁ Εσταυρωμένος Χριστός με τις πρεσβείες του Αγίου Πορφύριου να δώσει να καταλάβουμε πόσο πόνεσε ὁ Θεός και πόσο πονάει. Πόσο πόνεσαν οἱ Ἄγιοι για τη σωτηρία ὅλου του κόσμου. Το κείμενο εἶναι αφιερωμένο στον Εσταυρωμένο Χριστό και στον Ἄγιο Ἐνδοξο Πορφύριο που βίωσε τον πόνο Του Χριστοῦ κάτω στη γη διότι Τον αγάπησε πολύ, Τον μιμήθηκε.

ΥΣ: Ὅλοι ασχολούμαστε με τον προσωπικό μας πόνο. Ποιός ἄνθρωπος μπορεί να βιώσει τον πόνο του Θεοῦ που εἶναι δυσβάσταχτος και ασήκωτος; Διότι μόνο Εκείνος αγαπά ανιδιοτελῶς το πλάσμα του. Ὁ Ἄγιος Πορφύριος ζώντας τον πόνο του Θεοῦ διαρκῶς, ξεχνούσε τον δικό του πόνο.

Ιερομονάχου π. Γεωργίου Καυσοκαλυβίτου